

Sygn. akt IX Ka 510/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Lech Gutkowski

Protokolant: sekretarz sądowy Mateusz Holc

przy udziale przedstawiciela oskarżyciela – N. w T. – M. W.,

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2019 roku

sprawy **T. Z., oskarżonego z art. 57 § 1 kks**

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 kwietnia 2019 roku, sygn. akt (...)

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w T.) na rzecz adw. P. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) zł brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

IX Ka 510/19

UZASADNIENIE

T. Z. oskarżony został o to, że wbrew przepisowi art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 2157) uporczywie nie wpłacał w terminie, tj. do dnia 31 stycznia następnego roku, na rachunek P. w T., zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych wynikających z zeznania podatkowego PIT-28 za rok 2017 przez co uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej kwocie 6.715,00 z, **tj. o wykroczenie z art. 57 § 1 kks.**

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt (...) **T. Z.**, w pkt. I., uznany został za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierzono mu karę 800,- złotych grzywny.

W pkt. II, zgodnie z wnioskiem, zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. K. kwotę 360,00 złotych plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, natomiast w pkt. III, Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej i wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Obrońca oskarżonego w wywiezionej przez siebie apelacji zaskarżył powyższy wyrok zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 3 kpk) poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że oskarżony wbrew przepisowi art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne

(Dz. U. z 2017 r., poz. 2157) uporczywie nie wpłacał w terminie, tj. do dnia 31 stycznia następnego roku, na rachunek P. w T., zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych

wynikających z zeznania podatkowego PIT-28 za rok 2017 przez co uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej kwocie 6.715,00 zł;

2. obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk), tj. obrazę art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, poprzez nierozstrzygnięcie istniejących wątpliwości w sprawie na korzyść oskarżonego.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego lub ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej zasądzonej z urzędu wedle norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie zasadnym jest wskazanie, że Sąd I instancji w sposób precyzyjny ustalił stan faktyczny, który nie budzi żadnych wątpliwości.

Następnie, odnosząc się do zarzutów podnoszonych przez apelującego, stwierdzić należy, że nie były one trafne.

Obrońca w uzasadnieniu apelacji podnosi, iż co prawda nie ulega wątpliwości fakt, iż oskarżony nie wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku, lecz w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie wykazano, że jego zachowanie miało charakter uporczywy, tj. że mimo faktycznej obiektywnej możliwości uiszczenia podatku, umyślnie i w zamiarze bezpośrednim nie wywiązał się z tego obowiązku. W związku z powyższym Sąd miał dopuścić się obrazy art. 5 § 2 kpk, poprzez nierozstrzygnięcie wskazanych wątpliwości na korzyść oskarżonego.

W art. 5 § 2 kpk zawarta została reguła in dubio pro reo, zgodnie z którą niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Należy przy tym wskazać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, posłużenie się zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z 28.06.2017 r., II KK 198/17, LEX nr 2312473; zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11.05.2017 r., II KK 129/17, LEX nr 2284180).

W niniejszej sprawie nie istniały wątpliwości co do istnienia faktycznej możliwości zapłaty przez oskarżonego podatku. Jak słusznie wskazał w uzasadnieniu Sąd meriti, oskarżony nie podejmował żadnych działań – nie ubiegał się o ulgi podatkowe, czy też rozłożenie podatku na raty – wskazujących na ewentualne problemy z płynnością podatkową, zatem brak jest podstaw do tego, by rozważać, czy miał faktyczną możliwość uiszczenia należności. Kwestię tę określić wypada mianem nie „wątpliwości”, co daleko idącego, nieuprawnionego domniemania podniesionego przez stronę.

Zatem sposób ustalenia winy nie budził żadnych zastrzeżeń. Podobnie rzecz wygląda z wymiarem orzeczonej kary. Wymierzona kara grzywny oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a więc nie może być uznana za rażąco surową.

W związku z powyższym konieczne było utrzymanie w mocy zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych innych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolniono oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem z racji prowadzenia postępowania w stosunku do nieobecnych nie jest znana aktualna sytuacja materialna. Oskarżonego.

O kosztach obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust.2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.